

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

" La música et dona energia per rescatar el teu veí"	3
La Vanguardia - Catalán - 15/11/2017	
120 minuts de llibertat	4
El Periódico de Catalunya - Catalán - 15/11/2017	
A Orquestra de Cámara Galega actúa este sábado no Teatro Principal da Estrada	5
Faro de Vigo Deza Tabeiros - 15/11/2017	
AVUI FA... Jordi Camps	6
El 9 Esportiu de Catalunya - 15/11/2017	
De Forcadell a Cuixart: la lista negra del «procés»	7
La Razón - 15/11/2017	

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Anne-Sophie Mutter està posant rentadores a casa seva, a Alemanya, després d'un viatge inoblidable. Acaba de fer el camí de Sant Jaume quan té lloc aquesta conversa telefònica. Començant per Porto i acabant a Finisterre. L'experiència no és gens fútil. I encara menys musicalment, ja que quan va arribar al destí, la violinista alemanya va tocar una sonata de Bach per a quatre amics davant d'una posta de sol indescriptible. L'art per a la fi del món.

Com va ser aquesta experiència a l'aire lliure?

Al·lucinant. No havia tocat mai així, a prop de les roques, amb el sol ponent-se... Sonarà patètic, però, encara que no corri a l'església cada diumenge, crec que hi ha alguna cosa allà fora. Ho sento quan veus la bellesa de la naturalesa, els arbres, els ocells, la pau, els bons moments. La vida és una lluita per a molts de nosaltres; molts viuen en zones de guerra, i si penses que cada segon mor algú de gana al planeta et pots tirar per la finestra de desesperació. Però aquesta és la raó per la qual hem d'intentar viure junts amb respecte i empatia. I la música abraça aquesta empatia. Veient la bellesa d'una posta de sol només pots estar agraïda, i no et pots aturar aquí, t'has d'involucrar. Ara em sento més inspirada envers Romania o Síria, la música et dona molta energia per rescatar el teu veí. Et sensibilitzas i t'adones que estem tots connectats i que tots compartim la necessitat i el desig d'un futur en pau.

Precisament tocarà la Xacana de la 2a partita divendres, al Palau de la Música. Encara és un Everest per a vostè aquest Bach?
 Sens dubte. Extremadament complex: el tempo, el fraseig, les variacions destacades, la manera com va del to de menor a major i de sobte una altra vegada a menor... Hi ha una teoria sobre això: no sabem amb precisió en què la va escriure realment. Ho va fer quan va morir la seva dona, i diu "solo", que significa que estàs sol, però també hi diu "sis solo sonates". És una muntanya per escalar, físicament i mentalment, es necessita un pla per emprendre la dansa en aquesta xacana, una aventura que m'encanta compartir amb el públic. El públic és una gran part de l'experiència, contribueix amb

“La música et dona energia per rescatar el teu veí”

Anne-Sophie Mutter, violinista, actua al Palau de la Música

Anne-Sophie Mutter en una imatge promocional

l'energia, el silenci, l'anticipació.

El recital anirà del barroc de Bach a Brahms, amb les Tres danses hongareses que tocarà amb el pianista Lambert Orkis. I anirà de Brahms al futur, amb dues peces

del polonès Krzysztof Penderecki, un compositor que li va dedicar a vostè obres destacades.

Sí, Penderecki fa 85 anys el 2018 i vaig voler celebrar-ho amb el *Duo concertant per a violí i contrabaix*, i

amb la *2a Sonata per a violí i piano*. Amb tota la meua admiració i profund amor per la seva música. Penderecki és molt intel·lectual. El seu és un text profund i emocional i encara que no estiguis familiaritzat amb la contemporània i et sentis aliè al llenguatge, et toca. És com per a mi sentir parlar espanyol: no el parlo, el vaig estudiar a l'escola, però puc sentir l'emoció en la llengua.

Com va començar la seva intensa relació amb autors contemporanis polonesos, com ara Lutoslawski?

Em vaig sentir atreta per Lutoslawski. Jo vaig estudiar a Suïssa, vaig créixer a la frontera amb França, el vaig conèixer i es va convertir en el meu mentor. Quan va començar a escriure per a mi va sorgir una fascinació per la música contemporània. Penderecki va escriure molta música sagrada, oratoris, rèquiems, i a més és un mestre recordant la tragèdia de la història: *A les víctimes d'Hiroshima*, *Set portes de Jerusalem*... Crec que és com Ai Weiwei per a la història de la Xina, només que ell mira la de tot el món. I crec que ho fa amb les emocions correctes, per curar ferides, les nostres ferides, gran qualitat que no han tingut tots els nostres contemporanis.

Però se l'escolta poc...

Bé, el meu deure com a intèrpret és fer que el públic s'enamori d'ell. Que no sigui conegut requereix aquest pas previ de confiar en l'artista, exigeix una obertura de ment.

Ha estrenat 25 obres. Quin és el pas següent? Ara sembla interessada en el període de Korngold després d'haver gravat el seu Concert per a violí. Farà Walton?

Walton és una cosa que m'encantaria tocar, com Samuel Barber, perquè és un estil encara massa romàntica però amb una aroma única, i ho trobo a faltar en el meu repertori. Però és interessant que em parli de Korngold, un gran compositor que va haver de deixar Alemanya i guanyar-se la vida a Hollywood, i jo es-

tic ara molt interessada en la música de John Williams. Va compondre un concert per a violí als setanta i té una manera magnífica de captar atmosferes. Després de gravar la *2a sonata* de Penderecki em vaig passar a Williams, oposat a ell, sí, però interessant a explorar.

Participa en el Yellow Lounge, el projecte de Deutsche Grammophon que porta la clàssica als clubs de techno. Per què?

Tenir una atmosfera de club mentre toques peces curtes és una idea amb força, i una gran experiència per a gent que no es vol assegurar dues hores a sentir clàssica, però sí sentir-ne el sentiment. La nova generació de músics també han d'explorar aquesta relació, perquè el Palau de la Música sempre serà un centre neuràlgic per a programes llargs, però cal explorar també espais petits, íntims, de relax. La clàssica no és una cosa cool per als mitjans de

EL CAMÍ DE SANT JAUME

“Tocar Bach davant les roques de Finisterre va ser una experiència de bellesa sensibilizadora”

LA SITUACIÓ CATALANA

“No veig per què el paraigua que és la UE no pot respectar els ‘backgrounds’ culturals”

comunicació. En general no existim en la vida de la gent. A mi m'encanta tocar en diferents atmosferes, poder fer acudits, hi ha tantes maneres de celebrar la clàssica...

Ha seguit les notícies de Catalunya?

No soc política. És una situació complexa i espero que trobin una solució pacífica i que les protestes siguin a favor de la democràcia.

Li sembla que el model de la UE està en dubte?

La UE són diferents cultures sota un mateix paraigua, cosa que sempre resulta difícil, però no veig per què la UE no pot respectar els *backgrounds*. Ser una unió és un contrapunt a una gran Xina o als EUA, una cosa que ens pot fer forts, i tot i que és de difícil execució, la idea té gran valor. Estar unificats pot generar força, però no es pot actuar amb repressió davant el desig d'independència, un desig de dècades. ●

FERRAN SENDRA

► Buika, durant la seva actuació al Palau de la Música, dilluns.

120 minuts de llibertat

CRÒNICA Buika va desplegar el temperament i la seva noció mestissa de la música al Palau

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Amb el seu últim disc, l'epè de cinc cançons *Para mí*, Buika desafia el món a concedir-li i concedir-se 20 minuts de quietud, diu ella, com un bàlsam contra les urgències quotidianes. Aquest dilluns al Palau de la Música Catalana, nit d'estrena del Festival del Mil·lenni, van ser més minuts, fins a 120, perquè la mallorquina es fon amb la seva música i li passa el temps volant. «També em passa quan estic fent l'amor amb tu, Santi», va deixar anar sense immutar-se al final del recital dirigint-se al teclista i trombonista, Santi Cañada.

L'artista mallorquina va presentar 'Para mí', un epè que funciona com un bàlsam contra les urgències quotidianes

Ella és així de natural, i la seva posada en escena ha anat adoptant formes cada vegada més líquides, on els gèneres musicals es difuminen i el seu cant ple de temperament conflueix amb les elaborades dinàmiques instrumentals obertes a la improvisació. I amb els seus despresos comentaris, elogiant la ciutat de Barcelona («mai és la segona o tercera vegada que la visites, sempre és la primera») i presumint de la seva posició despresa: «¡Jo ja no tinc edat per ser només negra!», va exclamar rient quan va venir a dir que en aquesta era global i mestissa «un pot ser el que li doni la gana».

Buika com a símbol de llibertat, que s'expressa en aquesta veu arenosa que repassa amb el dit els relleus de cada vers ajustant-se a la se-

va peripècia i vivint-la com una cosa íntima. Així va ser des de la primera cançó del recital, *Sueño con ella*, a través de *Si volveré* i el tango que a les seves mans ja no és un tango, *Nostalgias*, i el sucós diàleg italo-flamenc, o una cosa així, de *Pizzica di Torchiarollo*, una peça de l'epè que «serveix per treure a fora el verí». Literalment: al·ludeix a la picada de la taràntula, la toxicitat de la qual s'allibera ballant i suant.

AL SEU AIRE // La mallorquina va recordar les seves aptituds per moure's al seu aire en un territori entre místic i sensual: el reggae flotant d'*Hijos de la luna*, les ondulacions de *Siboney* i el frec de la veu amb el caixó a seques de *Las simples cosas*. I *Santa Lucía*, l'èxit de Miguel Ríos, amb el seu trajecte melòdic desdibuixat. Molta inventiva instrumental i molta artesania en el diàleg dels quatre músics, perquè aquí no només és Buika la que es permet jugar amb els límits de la partitura.

En el tram final, potser empesa per la sensació que un recital, i encara més al seu estimat Palau, ha d'acabar a dalt de tot, va sortir la Buika exhibicionista, forçant una mica les coses amb exercicis vocals malabars a *La nave del olvido*, mentre, per cert, anava fent glops a un got opac. «A veure si el meu germà em reomple el te», va dir fent broma. Missatge final contra «el feminicidi, l'infanticidi i el feminisme extrem que mata i ofega homes». En aquell moment va afegir: «Des que visc als Estats Units he descobert que també hi ha dones molt dolentes».

Buika sense pautes, declarant-se *Jodida pero contenta* i recuperant les coplas que la van fer famosa, *Ojos verdes* i *Mi niña Lola*, amb seguretat malgrat el punt de desvari final. «Sé que estic una mica beguda», va xiuxiuejar. Però a Buika no se la tomba així com així. ■

15 Noviembre, 2017

A Orquestra de Cámara Galega actúa este sábado no Teatro Principal da Estrada

REDACCIÓN ■ A Estrada

O Teatro Principal da Estrada brindará este sábado o seu escenario á Orquestra de Cámara Galega, que ofrecerá un concerto de balde que esixe a retirada previa de invitación no departamento de Cultura do Concello. Os interesados poden achegarse ao consistorio en horario de 09.00 a 14.00 horas ou na propia billeteira. Dende o Concello lembrouse que esta será a terceira actuación da orquestra dentro das promovidas dende a Deputación de Pontevedra e enmarcadas no Ano do Patrimonio. O concerto arrancará ás 20.00 horas.

A Orquestra de Cámara Galega (OCG) foi fundada no ano 1995 por iniciativa de Rogelio Groba Otero e está integrada por músicos formados en diferentes conservatorios europeos.

Nesta ocasión a agrupación fará un percorrido no tempo e

no espazo, interpretando pezas de compositores como os alemáns Haendel, do século XVIII e Baermann, do século XIX; o británico Holst, a cabalo entre os séculos XIX e XX; o arxentino Piazzola do século XX; Aguiar desde Brasil e non faltará unha peza de Rogelio Groba, compositor con máis de 720 obras catalogadas.

A Orquestra de Cámara Galega realizou concertos nos principais espazos escénicos españois como o Auditorio Reina Sofía, en Madrid; no Palau de la Música, en Barcelona; na Real Maestranza, de Sevilla; na Sala Mozart, de Zaragoza, entre outros lugares. No ámbito internacional foi a primeira orquestra profesional galega en actuar en Nova York na famosa sala Merkin Hall da Fundación Kaufman, fixo unha xira por Holanda e Arxentina, e actuou tamén no Spanien Modern Musikfestival na cidade de Viena.

15 Noviembre, 2017

AVUI FA... Jordi Camps

1960 BÀSQUET Elgin Baylor, de Los Angeles Lakers, fa 71 punts contra els New York Knicks (123-108), un nou rècord en un partit de l'NBA. Fa 28 de 48 tirs de dos i 15 de 18 tirs lliures.

1961 ESPANYOL L'Espanyol goleja el Birmingham 5-2 en el partit d'anada de la segona eliminatòria de la copa de Fires.

1969 WATERPOLO El CN Barcelona perd contra el Mladost de Zagreb (2-3) en el partit de les semifinals de la copa d'Europa i queda eliminat. Havia perdut 4-1 en l'anada.

1970 GOLF Àngel Gallardo és setè per equips i 12è individual en la copa del món que guanyen els Estats Units.

1970 TENNIS El CT Barcino guanya la primera edició del campionat estatal per equips. Derrota 7-0 el RCT Barcelona en la final disputada a les instal·lacions del RCT Barcelona.

1973 NATACIÓ Mark Spitz, set vegades campió olímpic en els Jocs de Munic, visita Barcelona.

1984 ESQUAIX El Can Mèlich, de Sant Just Desvern, revalida el títol estatal femení per equips.

1987 CICLISME El ciclista holandès Joop Zoetemelk es retira als 40 anys. Va guanyar el Tour del 1980, la Vuelta a Espanya del 1979 i va ser campió mundial el 1985. Va ser sis vegades segon en el Tour.

1999 ATLETISME Es revela que Ben Johnson va donar positiu el 7 d'octubre en un control antidopatge voluntari mentre estava suspès a perpetuïtat.

1999 WATERPOLO El CE Mediterrani és campió de la copa femenina per tercer cop consecutiu.

2001 BARÇA Homenatge al fundador del Barça, Joan Gamper, al Palau de la Música Catalana.

2003 PATINATGE ARTÍSTIC El CPA Olot guanya la medalla de bronze en el mundial de grups de xou grans amb l'espectacle *Arrels*.

2003 TRIAL La selecció espanyola revalida el títol en el Trial de les Nacions *indoor* amb tres catalans, Adam Raga, Marc Freixa i Albert Cabestany.

2003 TENNIS El RCT Barcelona guanya el Barcino (5-4) en la final del campionat d'Espanya per equips. És la 25a vegada que l'assoleix.

2004 TENNIS Maria Xaràpova guanya per primera vegada el Masters en la final contra Serena Williams (4-6, 6-2 i 6-4).

2005 HALTEROFÍLIA Santi Martínez és onzè en el mundial en la categoria de 94 quilos.

2008 PATINATGE ARTÍSTIC El CP el Masnou és subcampió del món de grups de xou grans, mentre que el CP Sant Celoni guanya la

medalla de bronze en els grups de xou petits.

2008 TENNIS El RCT Barcelona derrota el València (5-4) i guanya per 28a vegada el campionat estatal per equips.

2009 NATACIÓ Paul Biedermann és el primer que baixa d'1:40 en els 200 m lliure en piscina curta i fa un nou rècord mundial amb 1:39.37.

2009 TRIAL Toni Bou (Montesa) guanya per segon cop el títol estatal en imposar-se en la prova d'Oliván.

2015 BÀSQUET Juan Carlos Navarro disputa el seu partit número 1.000 amb la samarreta del Barça en el matx de la lliga ACB contra el Rio Natura. Juga set minuts i no aconsegueix cap punt.

2015 ATLETISME L'AA Catalunya guanya la primera edició del campionat de Catalunya de relleus mixtos de cros, que es disputa a Mataró.

2015 TRIAL Toni Bou (Montesa) guanya per setena vegada el campionat estatal. En fa prou amb un segon lloc en l'última cursa, a Cal Rosal.

2015 MOTOCICLISME Edgard Pons (Kalex) guanya el campionat d'Europa de Moto 2 amb dos tercers llocs en l'última prova, a Xest.

2015 RAL·LIS Sébastien Ogier (Volkswagen) tanca el mundial de ral·lis amb una victòria en el ral·li de Gal·les.

2015 TENNIS La República Txeca derrota Rússia (3-2) en la final i revalida el títol de la copa Federació.

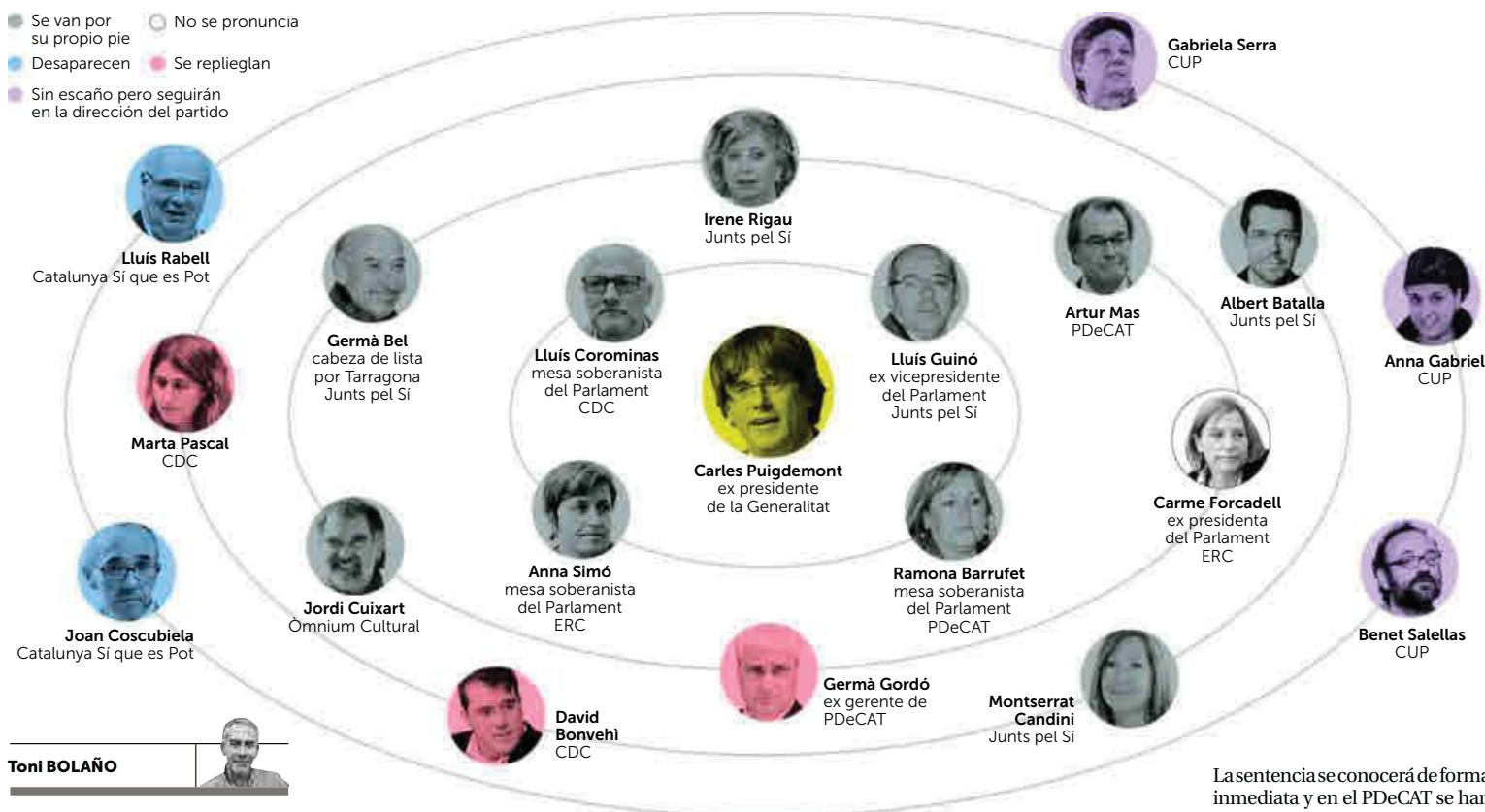
2016 FUTBOL Gerard Piqué i Vicky Losada són triats millors futbolistes catalans del 2016 pel jurat de la cinquena edició de Gala de les Estrelles del Futbol Català. Pep Guardiola és triat el millor entrenador. Adolfo Fernández i Berta Velasco són designats els millors jugadors de futbol sala.

15 Noviembre, 2017

ESPAÑA EL DESAFÍO INDEPENDENTISTA / ELECCIONES 21-D

- Se van por su propio pie
- No se pronuncia
- Desaparecen
- Se repliegan
- Sin escaño pero seguirán en la dirección del partido

Toni BOLAÑO

Apenas quedan horas para saber quiénes forman parte de las listas. El viernes de esta semana se cierra el plazo y el PDeCAT celebrará hoy su Consell Nacional. El partido de Puigdemont se pondrá a su disposición, aunque no está tan claro que el que es su «supuesto» candidato les facilite la composición de su lista. Los nombres que acompañarán a Puigdemont son el secreto mejor guardado. El nuevo líder del PDeCAT que reniega del PDeCAT «quiere sorprender y poner de los nervios a sus oponentes», apuntan fuentes del partido en una clara referencia a ERC. Lo único que está claro a estas alturas es que muchos de los diputados de la última legislatura, que apenas ha durado 22 meses, no repetirán escaño.

Unos se van por su propio pie. El «procés» les ha dejado tocados y también procesados. Es el caso de la Mesa soberanista del Parlament. Anna Simó, Lluís Corominas, Lluís Guinó, y Ramona Barrufet se han alejado del cáliz electoral. La presidenta, Carme Forcadell, no respira y parece que no quiere repetir por consejo de sus abogados, aunque ERC le aprieta y le ha reservado un puesto. La ex presidenta de la Mesa sólo se plantea concurrir si en el programa republicano no hay ninguna alusión explícita a la independencia, que pudiera hacerla incurrir en reiteración delictiva. Antes que ellos, otros abandonaron. Artur Mas, otrora todopoderoso dirigente nacionalista ya no

De Forcadell a Cuixart: la lista negra del «procés»

El líder de Òmnium encarcelado no concurrirá el 21-D mientras la presidenta del Parlament duda por las consecuencias judiciales

es diputado. Irene Rigau tampoco repetirá en las listas y comparte banquillo con Mas. Otros prefieren decir que se van antes que no les llamen. Es el caso del cabeza de lista en 2015 por Tarragona, Germà Bel. Tampoco repetirá. Ha esperado hasta el último momento, pero parece que el teléfono no le suena. Y otros prefieren mantenerse al margen porque ya tienen bastantes problemas, judiciales se entiende. Es el caso de Jordi Cuixart que ha declinado ir en las listas.

También los hay que han jugado con fuego y se han quemado. Germà Gordó, ex gerente del PDeCAT, ex secretario general de Presidencia y ex consejero de Justicia, no se sentará en el nuevo Parlament. Se presenta a las elecciones y salvo un «milagro» no saldrá elegido. Sobre él penden investigaciones judiciales sobre el 3%, aunque se libró de refilón del «caso Palau», que es la espada de Damócles que trae de cabeza a la antigua Convergència.

Puigdemont, con Marta Rovira, estrenó corte de pelo ayer

UN «FRENTE COMÚN» DESDE BRUSELAS

La secretaria general de ERC y número dos de la lista para el 21-D de su partido, Marta Rovira, mostró ayer en Bruselas su voluntad de crear un «frente común» con la lista liderada por Carles Puigdemont, Junts per Catalunya, con un programa «coordinado», aunque por separado. Rovira viajó ayer a Bruselas

para reunirse con Puigdemont y los cuatro exconsellers que le acompañan en la capital belga (Clara Ponsatí, Toni Comín, Meritxell Serret y Lluís Puig) para trazar la «estrategia política» de cara a las elecciones del 21-D, así como la «estrategia jurídica» ante los tribunales de ambos países, informa Efe.

La sentencia se conocerá de forma inmediata y en el PDeCAT se han puesto ya los diques de contención que apuntan a una dimisión formal de Artur Mas, que aúnes, y sólo es, presidente del partido.

Como Puigdemont ha dejado en fuera de juego al PDeCAT y lleva sus siglas enmascaradas en estas elecciones, los mandamases del partido se han refugiado en su sede. Puigdemont no quiere que vayan en su lista, pero ellos tampoco quieren ir en la suya. Marta Pascal y David Bonvehí, los máximos dirigentes del partido, prefieren plegar velas y preparar la batalla que se avecina en las municipales, el último gran bastión de poder que le queda al PDeCAT. No serán los únicos. Algunos alcaldes post-convergentes como Montserrat Candini o Albert Batalla tampoco repetirán.

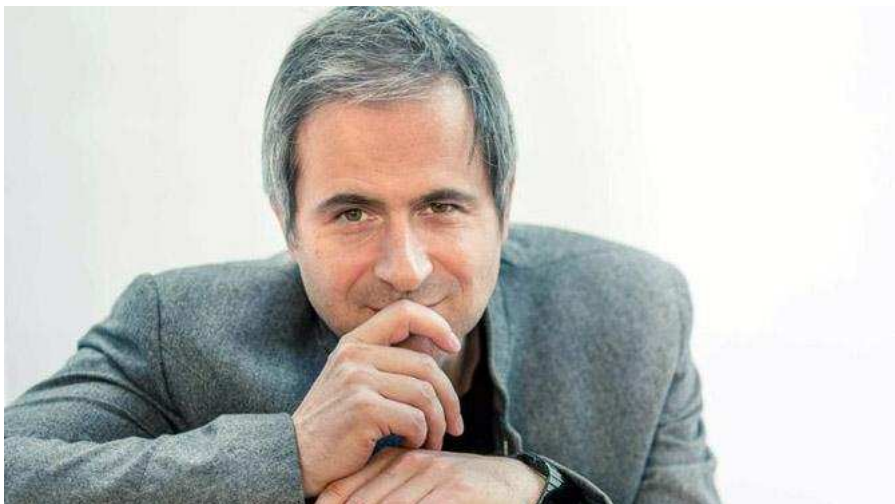
No sólo en el independentismo hay damnificados. Catalunya Sí que es Pot pasa en 2017 a mejor vida, siendo sustituida por Catalunya en Comú. Ni Lluís Rabell ni Joan Coscubiela volverán al Parlament con el PSC para hacer una entrada de defensa cañero a la espinilla de la alcaldesa. Capítulo aparte merece la CUP. Ni Anna Gabriel, ni Benet Salellas, ni Gabriela Serra volverán a ocupar escaños, pero seguirán en la bancada dirigente de la CUP. Es la manera de hacer de los «anticapis», sólo permanecen una legislatura.

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

Personalitat interpretativa al Palau

Redacció on 14 novembre, 2017 / 0 comments

Piotr Anderszewski (foto d'arxiu)

PALAU PIANO. Piotr Anderszewski, piano. Obres de W. A. Mozart, F. Chopin, L. Janáček i J. S. Bach. **PALAU DE LA MÚSICA. 8 DE NOVEMBRE DE 2017.**

Per Lluís Trullén

Músic excepcional i pianista d'un talent indiscutible, Piotr Anderszewski va actuar dimecres passat al Palau de la Música Catalana, un dia després d'oferir un recital a l'Auditorio Nacional de Madrid. Anderszewski mesura curosament el seu repertori i prescindeix de tot el que es pugui escapar de les visions més escolàstiques i estandarditzades, i la pròpia configuració del programa constatava aquesta qualitat tan pròpia del pianista polonès.

El públic del Palau va poder escoltar una mostra de les seves especialitats amb un programa integrat per la monumental *Fantasia en Do menor* i la *Sonata en Do menor* de Mozart, obres de Chopin i Janáček, i finalment, com a cloenda, les complexitats ornamentals de la *Suite anglesa núm. 6* de J. S. Bach. Quatre estètiques musicals diferents, però en cadascuna va explorar amb precisió els aspectes més recòndits de les obres, sempre sota el seu personal punt vista. En aquest primer recital en solitari d'Anderszewski al Palau es van evidenciar els aspectes més remarcables del seu estil personal. El gust per assolir *pianissimi* delicadíssims –segon moviment de la *Sonata* de Mozart i la “Sarabanda” de la *Suite anglesa* de Bach– o la meticulosa precisió de la pulsació que s'eleva a un detallisme màxim en la realització de les notes ornamentals són aspectes amb els quals juga constantment per crear instants plens d'intensitat. Moltes de les seves qualitats expressives poden inclús sobtar pel seu excés d'intromissió, que arriba a traspassar la pròpia essència de l'estètica de l'obra que interpreta. El món obscur de la *Fantasia en Do menor* o la interioritat expressiva que atorgava als passatges a moments revestits d'una puresa clàssica amb d'altres d'una vehemència romàntica de la *Sonata en Do menor*, ens plantejaven un Mozart en certs moments distant, però sempre ple d'originalitat i personalitat. La interpretació de l'exquisida música *En un camí cobert* de Janáček expressava reflexió i intimisme, amb un joc de melodies refinades que Anderszewski es va encarregar de plasmar dibuixant una atmosfera plena de misteri, tot evocant aquella música que el compositor va escriure en record del decés de la seva filla. El seu Chopin ple d'apassionament no descuidava els aires de polonesa tan populars d'una obra tan complexa i rica en modulacions com la *Polonesa Fantasia* i, per descomptat, el seu Bach va esdevenir magistral. “Podria passar-me tota la vida tocant Bach”, declarava deu anys enrere en una entrevista concedida a Javier Pérez Senz i, certament, la seva admiració per Sviatoslav Richter, i també per Glenn Gould i Arturo Benedetti Michelangeli són exemples prou evidents d'aquesta plasmació tan personal d'una música tan intensa com la de la darrera *Suite anglesa* de Bach.

Recerca de la perfecció tímbrica i autoexigència tècnica (magistral en la “Gigue” de la *Suite anglesa*) són dos termes que sempre cal associar a Anderszewski. Coneguda és la seva retirada per voluntat pròpia quan era a les semifinals del prestigiós Concurs de Piano de Leeds l'any 1990 (creia que no estava tocant suficientment bé l'opus 27 de Webern) o la recerca constant de sonoritats d'una puresa excepcional que a moments recorden el piano màgic de Sokolov. Anderszewski és sens dubte un pianista d'una personalitat interpretativa indiscutible. La seva versió de les *Variacions Diabelli* ha esdevingut referent. La música de Szymanowski resulta prodigiosa en les seves mans. La seva visió de Chopin –com la del seu compatriota Rafal Blechacz o la de Yundi Li– posseeix un sentit musical profund i màgic. I, per descomptat, la música de Mozart i Bach –autors que estima profundament– posseeixen un segell propi i definit. El seu recital al Palau, que va cloure amb una deliciosa *Masurca* de Chopin, potser va desconcertar per la seva visió tan personal de les obres, un punt de vista, però, curosament planificat en tots els seus aspectes.

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

A l'arrel de la música

Redacció on 14 novembre, 2017 / 0 comments

Viktoria Mullova (foto d'arxiu)

BCN CLÀSSICS-PALAU 100. Viktoria Mullova, violí. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Jakub Hrůša. Obres d'Smetana, Sibelius i Dvořák. **PALAU DE LA MÚSICA. 10 DE NOVEMBRE DE 2017.**

Per Mònica Pagès i Santacana

L'ambient al Foyer del Palau de la Música Catalana és un bon termòmetre per mesurar la temperatura que tindrà un concert a la sala gran. El que hi havia divendres passat, al primer concert de la segona temporada de BCN Clàssics, era molt animat, ple del caliu de la gent de tot arreu que l'omplia i amb la bona vibració dels concerts més desitjats. Així és com es va rebre la Bamberger Symphoniker dirigida per Jakub Hrůša amb Viktoria Mullova com a solista convidada per interpretar el *Concert per a violí i orquestra* de Jean Sibelius.

La Simfònica de Bamberg és una de les orquestres més representatives d'Europa des que va ser fundada el 1946 per músics de la German Philharmonic de Praga en aquesta ciutat bavaresa declarada Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. És per això que en la seva geografia musical conflueixen el món eslau i el món germànic, tot donant-li una personalitat sonora excepcional per la seva noblesa i també per la seva vitalitat. Aquestes dues qualitats es van posar en relleu des del primer compàs de la peça "Vltava", que forma part del poema simfònic *La meua pàtria* de Bedřich Smetana i que ens introduïa al nacionalisme romàntic que també va desenvolupar Sibelius en el seu conegut concert per a violí, per acabar culminant a la segona part amb la *Simfonia núm. 9, "del Nou Món"* d'Antonín Dvořák, obra mestra que transcendeix la frontera de la música popular per convertir-la en l'horitzó universal del nou món harmònic que representava Amèrica. Una obra que, per cert, era la segona vegada que sonava a Barcelona aquesta temporada, després que la interpretés fa unes setmanes l'OBC a L'Auditori, una coincidència que segons com pot semblar un presagi.

La batuta ferma i precisa del mestre Hrůša, director titular de la Bamberger Symphoniker des de l'any passat i amb una carrera iniciada fa pocs anys de manera esplendorosa, es va consagrar com un dels grans noms de la generació actual. La seva comunicació amb l'orquestra és molt ràpida de reflexos, amb un gest concís i la mirada atenta que va conjugant vent, corda i percussió tot construint un mosaic de colors brillants i molt saborosos. Hrůša dirigeix els compositors txecs des del cor, sense partitura, i va fluir amb força en el corrent musical dedicat al riu Vltava, el més llarg de la seva terra. Després d'aquest inici exultant, barreja de melangia i d'eufòria a parts iguals, el diàleg d'orquestra i director amb Viktoria Mullova va ser temperat per la seva interpretació contundent i sense concessions a cap sentimentalisme. La distància emocional que pot posar en el seu violí i que li va valer la qualificació de "la Reina del Gel" s'adeia perfectament en aquest *Concert*, que ja li va atorgar el primer premi al Concurs Sibelius del 1980. Amb la seva interpretació va demostrar de nou el seu domini del so, sigui en els passatges més enrevessats d'extrem virtuosisme, com en les línies melòdiques que semblen tibar l'ànima cap a l'infinit. Un altre moment sublim que ens va donar el Romanticisme i que es renova una vegada i una altra d'aquests grans intèrprets del violí. Mullova ens va regalar l'obra per a violí sol *Brazil*, composta pel seu fill, el contrabaixista Misha Mullov-Abbado, amb la qual va posar de manifest els seus interessos violinístics, sempre inquisits més enllà del gran repertori.

Amb el públic plenament entregat als impulsos passionals que van omplir la primera part, la *Novena Simfonia* de Dvořák va arribar com un llac sonor on capbussar-se immediatament i aprofundir a flor de pell cadascun dels diversos temes que formen el corpus dels seus quatre moviments i que l'han convertit en una de les obres més populars i estimades, fins al punt que ja es podria considerar també patrimoni de la humanitat. En tota la seva extensió en temps i espai, va poder sonar en tot moment amb el pols jove i honest de Jakub Hrůša, que va saber destacar amb sentiment i precisió totes les virtuts d'aquest gran instrument humà, la Bamberger Symphoniker, feta d'una corda noble i abundant, amb una gran flexibilitat rítmica i de gran força lírica, sobre la qual va saber fer brillar els solistes de la fusta i del metall en els moments cabdals que té aquesta partitura i que no deixen mai d'emocionar, encara que l'haguem sentit dotzenes de vegades. La resposta del públic va ser proporcional a l'escalfor que es va aconseguir dalt de l'escenari i amb aquesta forta energia s'hi van oferir dues obres fora de programa, les *Danses hongareses núm. 18 i 21* de Brahms orquestrades per Dvořák, que van posar un fi de festa de màxim voltatge orquestral. No es pot demanar més a l'inici d'una temporada, la de BCN Clàssics, que s'ha afegit amb molta solvència al pas de grans figures per l'escenari del Palau i que el juny culminarà amb el gran luxe de la Filharmònica de Berlín en la gira de comiat de Simon Rattle.

 Like 9 Tweet
